

Mentoltabletter innan rödvinet

Konserthuset, Göteborg, 14 februari 2019

Daniel Nelson: Steampunk Blizzard

Kalevi Aho: Slagverkskonsert, Sieidi

Jean Sibelius: Symfoni nr 5 Ess-dur

Göteborgs Symfoniker

Dirigent: Santtu-Matias Rouvali

Solist, slagverk: Martin Grubinger

Foto: Santtu-Matias Rouvali och Göteborgs Symfoniker © Ola Kjelbye

Detta var en underbar kväll i Göteborgs konserthus. En chefsdirigent med ungdomlig entusiasm. En solist som kunde hänföra hela salongen. En orkester i toppform. Högsta kvalitet på musikverken, framföranden av klass och en spänd förväntan inför kommande turné i Europa. Vad fattades då? Ja, något fel blev det.

Kvällen började med **Daniel Nelsons** korta *Steampunk Blizzard*, en perfekt konsertöppnare, eller kanske ett perfekt extranummer. Dessa sju minuter visar tydligt att Nelson är en av våra främsta unga tonsättare idag. Han krånglar inte till sitt musikspråk. Orkestern och dirigenten svarade också upp mot utmaningen i det intensiva stycket.

Därefter skulle den isländska tonsättaren **Daniel Bjarnasons** slagverkskonsert ha sitt uruppförande, men som ofta händer så blev verket färdigt så sent att kvällens solist, slagverkaren **Martin Grubinger**, kände sig tvungen att välja en annan slagverkskonsert, nämligen **Kalevi Ahos** *Sieidi*. Ett högst inspirerande val, där solisten kan ta ut svängarna och visa sin tekniska skicklighet. *Sieidi* är en slagverkskonsert som trots sin unga ålder (2010) redan framförs regelbundet. Uppförandet blev lite som en scenisk föreställning där Grubinger rörde sig över hela scenen och med stor säkerhet hanterade de nio olika instrumenten.

Det finns lite spektakulär cirkuskänsla över ett sådant verk. Kalevi Aho håller ändå hela tiden musiken nära sitt egna tonspråk och titelns samiska ord för kultplats skapar en mystisk grundton inte svår att förnimma.

Det är sällan modern musik får en publik att tända till, så var det härligt att se hela (!) publiken flyga upp och stående applådera Grubinger. Hans exceptionella teknik skapade hänförelse i salongen. Ett litet extranummer från en rörd solist var oundvikligt därefter.

Kalevi Ahos och Daniel Nelssons verk är perfekta att ha med sig på turnén till Tyskland och Österrike de närmsta veckorna. Men hur skall det gå med Sibelius? Sibelius har ingen stark plats i dessa länders musikliv.

Santtu-Matias Rouvali kan sin Sibelius och han levererar en av de bästa femmor jag hört i konserthuset. Man känner igen Rouvalis anslag från den nyutkomna skivan med Sibelius första symfoni och även om den första symfonin ligger närmare Rouvalis temperament (och ålder) så tror jag att den kommande inspelningen av femman kommer hävda sig bra i den tuffa konkurrensen. Orkestern kan och känner verket, men möter ändå snabbt upp och responderar på Rouvalis instruktioner.

Rouvalis tolkning är generellt snabb och ganska okomplicerad. Han har starka idéer och tar sig lite friheter med tempoändringar i finalen. Det låter väldigt nordiskt, vilket det givetvis skall göra. Men, med så mycket som var helt rätt denna kväll, varför gick vi inte ut ur konserthuset med den allra bästa känslan?

Jo, man äter inte mentoltabletter innan (!) man dricker ett fint och dyrt vin.

När Herbert Blomstedt var på besök i Göteborg senast så bytte han plats på Stenhammars andra pianokonsert och Beethovens *Pastoralsymfoni* några dagar innan konserten. Stenhammar hamnade efter paus. Det är ju inte alltid en symfoni passar bäst efter paus. Ett likadant byte skulle kunna ha gjorts även denna kväll.

Kvällens tre verk av Nelson, Aho och Sibelius skulle förmodligen ha spelats i omvänd ordning, med Nelsons *Steampunk Blizzard* som extranummer.

Verken innan paus andades uppfriskande explosivitet och en mentolsmak som gjorde att den mer nyanserade Sibelius och den fina femte symfonin kom lite av sig. Trots ett fint framförande. Publiken kände samma sak, och efter en ovanligt kort applåd lämnade de salen och extranumret stod ospelat kvar på notstället. Så tråkigt då jag gärna hade hört mer Sibelius från Rouvali och symfonikerna denna kväll.

Jag hoppas man tänker till inför turnén och inte serverar mentoltabletter innan

det fina rödvinet. Vi vill ju så gärna att Hamburgarna och Wienarna skall förstå vilken underbar tonsättare Sibelius är.

Anders Wikström